

[Chr. Madsen.]

for fast ansatte funktionærer, statstjenestemænd o. s. v., som man kan give fuld løn under sygdom, et princip, der er ganske udmærket, og som skulle gennemføres for alle mennesker i vort samfund. Men når det er lønarbejdere, der er tale om, er der en bunke problemer, så er der administrative problemer, så er der økonomiske problemer, og så er der spørgsmålet om kontrol med, om disse lønarbejdere nu virkelig er syge eller de ikke er syge. Den højtærede socialminister og andre ved jo, at med hensyn til de faste funktionærer, statstjenestemænd og andre, der har løn under sygdom, er der ikke nogen nævneværdige problemer med at kontrollere, om de virkelig er syge. De problemer, der er, drejer sig om en meget, meget lille del af de mennesker, der får fuld løn under sygdom, så der er ingen grund til at gøre den sag så vanskelig og tegne alt så sort, når man diskuterer for lønarbejdernes vedkommende, om man nu kan kontrollere, om de virkelig er syge. Den argumentation bruger den højtærede socialminister i særdeleshed, når han taler om karenstid. Jeg synes, at det er en diskussion, man skal holde op med at føre, for hvis man fortsætter med at føre den, er det, som om man vil diskriminere lønarbejderne i forhold til folk med andre lønoverenskomster, anden lønstatus her i landet.

Dernæst er der spørgsmålet om barselhvile. Her gør sig jo det samme gældende, at der for industriens kvinder er en lang, lang række problemer, som man ikke kan komme rask hen over. Man vil ikke give industriens kvinder de samme betingelser, som man giver dem, der er fast ansat, dem, der er kommet ind under funktionærlovgivningen. Hvordan kan det være? Hvad er årsagen til det? Der er ikke nogen, som vover at påstå, at man vil diskriminere over for dem, men det er, som om der er noget i vejen med os alle sammen, når det drejer sig om industriens kvinder. Hvorfor skal de ikke have samme rettigheder som alle andre kvinder? Hvorfor skal der være forskel? Når en kvinde fra industrien føder et barn, har hun ikke de samme rettigheder som kvinder inden for staten og kvinder under funktionærlovgivningen. Det er ikke til at begribe, at noget sådant hænger fast i det danske samfund stadig væk; men det gør

det åbenbart, og der er stærke kræfter, som bibringer mange mennesker den opfattelse, at disse industriens kvinder ikke skal have de samme betingelser, som andre kvinder har. Jeg begriber ikke, at man tør fortsætte på den måde. Der er ikke noget ordentligt argument for, at et sådant skel fortsat skal opretholdes, og derfor mener jeg, at man bør tage denne sag op til meget alvorlig behandling, lige så alvorlig som når man diskuterer funktionærloven i det høje ting.

Vi har ikke i lovforslaget nævnt noget om, at dagpengene skulle ændres for kredse ud over lønarbejdernes. Men det er gjort med en vis hensigt, fordi den højtærede minister for nogen tid siden her i tinget meddelte, at der ville blive fremsat forslag om ændringer i ulykkesforsikringslovgivningen, og vi har regnet med, at når der blev fremsat sådanne ændringsforslag, var det meget naturligt at komme ind på den øvrige sygdomslovgivning ud over dagpengehjælp til lønarbejdere. Det er derfor, vi ikke har nævnt noget om det, og jeg mener, det må være i overensstemmelse med en nogenlunde fornuftig praksis, at man ikke blander alt for meget sammen. Spørgsmål om sygeforsikring må have en vis tilknytning til de ændringer, der skal foreslås i ulykkesforsikringslovgivningen.

Hermed har jeg svaret på nogle af de spørgsmål, den højtærede socialminister var inde på. Jeg går ud fra, at der bliver lejlighed til at diskutere dette lovforslag i et udvalg, sådan at man kan arbejde sig frem til de nøjagtige oplysninger om, hvad det vil komme til at koste, og hvad der eventuelt derudover er at løse af vanskeligheder i forbindelse med lovforslaget.

Niels Mørk: Jeg skal efter den højtærede socialministers tale, som jeg helt kan tilslutte mig, kun fremsætte nogle få bemærkninger. For en ordens skyld dette: selv om mit parti ikke kan give tilslutning til det foreliggende lovforslag, er dette ikke ensbetydende med, at vi mener, at sygeforsikringsloven er fuldkommen. Tværtom har vi den opfattelse trods de store forbedringer, der er sket i loven ved gennemførelsen af helhedsløsningen såvel vedrørende sygedagpengenes forhøjelse som afskaffelsen af karenstiden for de langvarigt syge, at der stadig på disse og andre områder i loven er ting, som